

Michele Dore

in *Tradizioni usi e costumi di Alghero, de Joan Palomba*

Edicions del Sol, Alghero 1996

LO PESCADOR QUE SE DEU DE CASAR

O lluna vella, o lluna vella,
basa la fatxa del pescador,
basa lus ulls de la mia bella
a poc a poc del finestró.
No la despertis; ella és somiant-se
que nel sou dit l'anell li pos;
i de l'iglésia tota ninant-se
li pareix que ixi ama l'espòs.
Si la llagosta aumenta 'l preu
aquell dimoni de l'espanyol,
li he emprimitit que pel dia deu
jo la deman; crepi qui vol!
I pe' lu gussu hi he ja pensat;
de la marina serà el primer;
ja trenta escuts he anticipat,
qu'he pres a prèstit dels de Batè.

Xiú Genarinu te las maderas
promptes, lu primo i 'l corredor;
i xiú Francescu me fa las velas
i vol que 'l babu faci caució.
Asparadielu l'espau me dóna,
lo cap a biendu i 'l tercerol;
i compr un ferro que té Falcona,
i dotze francs m'ha dit que vol.
I pe' San Pera varem lu gussu;

lu calafatu m'ha dit així,
sarà batiat ama gran lussu
i l'Arxipresta sarà el padrí.
A poc a poc, si lu bon Déu
la providència ma dongarà,
vangané rich i ma veure
ama lu Sindich a passetjar.
Tangané casa gran i pintada,
i la mobília de gran valor;
sara de pranzu bella i agalbada,
finsa el salotu com un senyor.
I Catarina, sarà servida
com una dama; en Catedral
tengarà prompta la sua cadira
quan fa lu bisba pontifical.

(1904?)

(pagg. 228-230)